

Marko Kravos

MED REPOM IN GLAVO

COPATE IZ ZEMLJE

Ob kresu 1998

Večerni žar in prvi svit se stikata to noč,
ves svet objema kres, in v črnem zrnju bog.

Po sivki diši moje mehko vzglavje,
spet sem obut v copate iz zemlje.

So me umili za svatbo na gori,
v dobro besedo so me zavili:

zdaj se bomo radi radi radi imeli.
S cvetom v roki hodim srečno pot.

Poljub rojenici, objem vodni vili,
ljubemu soncu grem s čela otirat pot.

KAM

Kam so zdaj vse ribe šle?
Požrle so jih množice.
Kam so šle vse gobice?
Narezane, posušene.
Kod in kam do ptic se pride,
v petje, gnezdo, letanje?
Kje grmovje, kje so rože?
Kam gre mesec, kje pomlad?

Krave žvečijo otrobe.
So prišla poševna leta,
kamni v ustih, muh ko dreka,
vsa dežela brez deževja.
je na nebu dim in čad,
a pod zemljo smrtni smrad.
Tam kot tukaj korenjaki vsi
smeh držijo za zobmi.

SREDNJA ŽALOST

Pomlad politiko popade
in sijaj sijaj sončece
potem pa dežek gre

Semena sejo sklenejo
iz gnoja v zlati čas
svoj klas poženejo

Vedrijo vreme vedomci
čez noč, če nisi naš,
izpijejo ti kri

O Bog ubog, občan obran
oblast, objest, korist,
kdor nisi zaspan

ANTHROPOS

Kakšna milina:
dlani in koža,
lasje in očala,
krhka orodja,
nežna zastirala
pred nesrečo.

Kakšna veščina:
pokončna drža,
pamet in srce
visoko od tal.
V krvi vonj krvi,
neukrotljiva žival.

Krona stvarstva:
krilati močerad,
brezbožna stvar.
S poljubi sebe ljubi,
sebe križa
in znova okuži.

MESTO PO MERI

Ulice pometa burja,
Jezušček v izložbi, po vsaki ceni,
hoče v jaslice med ovčke.

S trgov in cest odnese avtomobile.
Golo mesto. Neoklasicizem
kamna. Herodeževa žena.

Stari gospe se kolcne,
visoko na zidarskem odru
možakar prdne. Spet bo vreme.

Svet na svojem mestu.
Mesto po meri.
Mera, sem to jaz?

VODA

Navzdol gre voda: potok dere s hriba,
teče reka, curek vode ne odneha, pada.
Pada in rase, šumi. Tako živi voda.

Ko ima sebe preveč, se v višavo izgublja,
postane brez obraza, hlap in para.
Ko trešči grom, spet k tlom.

Zemljo poseje, in spet vse od kraja...
V globini morja, v gorah ledu na tečajih
je njen spomin, je zakleta večna zarja.

BISER

Angel odvrže v jezero
kamen
kolobarji se stegujejo do roba
tam se zaobrnejo
se križajo
se zleknejo

V ženskem naročju misel
na smrt
Svinja bo požrla biser
svetlo gleda

kdo bo šel na dno
po novo bisernico
Kdo

RODOVINA

Nekoč živel je človek,
bos in suh,
nikoli ne bi postal moj oče
brez sinovih zaslug.
Pred tem si je tudi oče,
svoje dni, seveda,
odbral med predniki deda.
Potem je moj sin nekega maja,
ne čisto brez muk in bolečin,
z vlekel brezskrbnega Marka iz raja,
mu nataknil starševski čin.
Zdaj sem tu. Za vrt skrbim,
in se veselím, če kaj iz zemlje pogleda.
Sam sebi sem nono in vnuk,
rodilnik in pokolenje.
Sam. Sam s svojo brado.
Rod in dom. Star klobuk,
poveznjen na otročjo glavo.